

NORA
ROBERTS

Palikimas

PIRMAS SKYRIUS

Džordžtaunas

Per patį pirmąjį susitikimą tėvas mėgino nužudyti Adrianą Rico. Jos, septynmetės, gyvenimas buvo nuolatinės kelionės. Daugiausia laiko mergaitė gyveno Niujorke su mama... ir jos drauge Mimi, kuri abi prižiūrėjo. Tačiau kartais kelioms savaitėms visos apsisistodavo Los Andžele, Čikagoje arba Majamyje. Vasarą mažiausiai dvi savaites ji lankydavo savo senelius Merilande. Mergaitės nuomone, ten buvo smagiausia, nes seneliai turėjo šunų, didelį kiemą žaisti ir sūpynes, pagamintas iš padangos.

Kai gyvendavo Manhatane, Adriana lankydavo mokyklą. Jai tai patiko. Po pamokų skubėdavo į gimnastikos ir šokių pamokas, jas mėgo netgi labiau už mokyklą. Kai iškeliaudavo mamos darbo reikalais, Adriana mokydavosi namie su Mimi, nes turėjo lavintis. Mimi rūpindavosi, kad vaikas kuo daugiau sužinotų apie aplinką, kurioje atsidurdavo. Mėnesį viešint Vašingtone, pamokos vykdavo prie įvairiausių paminklų, abi keliavo į ekskursiją po Baltuosius rūmus, lankėsi Smitsono institute.

Kartais mergaitei tekdavo dirbti su mama ir tai jai labai patikdavo. Prieš filmuojant kokią nors mamos kūno rengybos vaizdajuostę Adriana turėdavo išmokti pratimus, pavyzdžiui, jogos pozas ar kardiošokio judesius širdies darbui paskatinti.

Adrianai patiko mokytis, ji mėgo šokti.

Būdama penkerių nusifilmavo visame vaizdajuosčių cikle, kurį mama taikė šeimoms, auginančioms vaikus. Ypač jai patiko jo-

gos dalis — juk pati buvo *tas* kūdikis, kurio vardu pavadinta mamos įmonė „Jogos kūdikis“.

Mergaitė didžiavosi ir džiūgavo, išgirdusi mamos pažadą sukurti dar vieną vaizdajuostę, galbūt kai ji bus dešimties ir atitiks tą amžių. Apie amžiaus grupes, demografiją ir panašius dalykus mama išmanė viską. Adriana girdėdavo ją kalbant apie tai su vadybininku ir prodiuseriais. Mama daug išmanė ir apie sportą, kūno ir proto dermę, mitybą, meditaciją ir panašius reikalus. O štai maisto gaminti nemokėjo, ne taip, kaip senelis ir močiutė, kurie turėjo restoraną. Mama, priešingai nei Mimi, nemėgo žaisti, nes buvo labai užsiėmusi savo karjera.

Mama dažnai vykdavo į susitikimus, repeticijas, pasirodymus, interviu ir būsimų darbų planavimo pasitarimus. Net būdama septynerių mergaitė suprato, kad Linai Rico ne itin sekasi būti mama. Tačiau ji leisdavo dukrai žaisti su savo kosmetikos priemonėmis, jeigu tik palikdavo viską, kaip radusi. Ir niekada nepykldavo, jeigu atlikdama pratimus dukra suklysdavo.

O geriausia tai, kad, kai mama nufilmuos šią vaizdajuostę, baigs visus susitikimus, duos interviu, joms nereikės skristi į Niujorką, nes ilgam savaitgaliui vyks pas senelius. Adriana planavo išsiderėti pasilikti visai savaitei, bet kol kas sėdėjo ant grindų tarpduryje ir stebėjo, kaip mama kuria naują programą.

Lina mėnesiui išsirinko šį namą, nes jame buvo įrengta sporto salė su veidrodinėmis sienomis, o tai ne mažiau svarbu nei kambarių skaičius. Mama darė pritūpimus, įtūpstus, kilnojo kelius, atlikusi atsispaudimą pašokdavo — Adriana žinojo, koks pratimas kaip vadinamas. Lina kalbėjosi su veidrodžiu, savo žiūrovais, nurodinėjo, ragino. Retsykiais ištardavo kokį nors negražų žodelį ir pradėdavo viską iš naujo.

Adrianai mama atrodė gražuolė net ir be makiažo, nes namie niekas jos nemato ir nefilmuoja. Lyg kokia suprakaitavusi princesė. Linos akys buvo žalios kaip močiutės, oda — tarsi įdegusi saulėje,

nors ji niekada nesimėgavo saulės voniomis. Plaukai, dabar suminti gumele, kaštainių, kurių kalėdiniu laikotarpiu gali nusipirkti šiltų ir kvepiančių, spalvos.

Mama buvo aukšta, nors ir ne tokia kaip senelis. Adriana vylėsi užaugti tokia pat. Jauna moteris vilkėjo prigludusius šortukus ir sportinę liemenėlę, tik nė už ką nepasirodytų tokia prieš kameras ar žiūrovus, nes, jos nuomone, tai prastas tonas. Adriana augo mokoma apie proto, kūno ir sveikatos vienį, todėl žinojo, kad mama sportiška, tvirta ir žavinga.

Lina nuėjo pasižymėti kažką sau murmedama — ruošia naują programą vaizdajuostei, žinojo Adriana. Ši bus sudaryta iš trijų dalių: kardiorentiruotės, jėgos pratimų ir jogos, kiekviena dalis truks trisdešimt minučių, taip pat bus įrašyta papildoma penkiolikos minučių treniruotė visam kūnui.

Lina griebė rankšluostį nusišluostyti prakaitui nuo veido ir pastebėjo dukterį.

— Po velnių, Adriana! Tu mane išgąsdinai. Nemačiau, kad esi čia. Kur Mimi?

— Virtuvėje. Vakarienei valgysime vištienos su ryžiais ir smidrais.

— Puiku. Kodėl jai nepadedi? Man reikia palįsti po dušu.

— Kodėl tu pikta?

— Aš visai ne pikta.

— Šiurkščiai kalbėjai telefonu su Hariu. Šaukei, kad niekam nepasakojai, juolab kažkokiam, nekartosiu blogo žodžio, bulvarinio laikraščio žurnalistui.

Lina ištraukė gumelę iš plaukų, kaip darydavo suskaudus galvai.

— Negalima klausytis privačių pokalbių.

— Nesiklausiau, tiesiog *išgirdau*. Tu pyksti ant Hario?

Adrianai mamos spaudos atstovas išties patiko. Jis slapčia atnešdavo jai saldainiukų „M&M“ ar „Skittles“, pasakodavo juokingų anekdotų.

— Ne, ant Hario aš nepykstu. Eik padėti Mimi. Pasakyk jai, kad ateisiu po pusvalandžio.

Bet ji iš tiesų pyksta, galvojo mergaitė, kai mama išėjo. Galbūt ne ant Hario, bet kažkas sunervino, nes kurdama programą dažnai klydo ir ištarė daug negražių žodžių.

Jos mama beveik niekada neklydavo.

O gal jai tiesiog skauda galvą. Mimi sakydavo, kad žmonėms kartais įsisopa galva, jeigu per daug nerimauja.

Adriana pakilo nuo grindų. Padėti virtuvėje — nuobodu, todėl ji nuėjo į sporto salę. Atsistojo priešais veidrodžius. Aukšta kaip tokio amžiaus, garbanotais, iš žalios gumelės sprūstančiais juodais, kokie kadaise buvo senelio, plaukais. Jos akyse buvo daug aukso grūdelių, todėl negalėtum vadinti žaliomis kaip mamos, tačiau Adriana vylėsi, kad užaugus jos pasikeis.

Mergaitė rožiniais šortukais ir gėlėtais marškinėliais nutaisė pozą ir įjungusi mintyse muziką ėmė šokti. Ji mėgo šokių ir gimnastikos pamokas Niujorke, bet dabar įsivaizdavo, kad ne moko, o pati moko grupę. Sukosi, spardė, vertėsi salto, darė špagatą, kryžiaivo kojas, darė salsos žingsnelius, šokinėjo. Improvizavo geras dvidešimt minučių. Paskutines nekaltas dvidešimt savo gyvenimo minučių.

Tada kažkas nuspaudė lauko durų skambutį ir neatleido.

Garsas buvo piktas, toks, kokio niekada neužmirš.

Jai nebuvo leidžiama pačiai atidaryti durų, bet tai nereiškia, kad negali nueiti pasižiūrėti. Todėl nužingsniavo į svetainę, o iš jos — į laiptinę, kol Mimi skubėjo iš virtuvės.

Eidama Mimi šluostėsi rankas į ryškiai raudoną virtuvinį rankšluostį ir piktinosi:

— Dėl Dievo! Kam čia gaisras?

Ir pavarčiusi Adrianai sodriai rudas akis, užsikišo rankšluostį už džinsų juosmens. Nedidukė, bet galingo balso moteris šūktelėjo:

— Prilaukyk arklius!

Adriana žinojo, kad Mimi yra mamos amžiaus, nes jos kartu lankė koledžą.

— Kas čia darosi? — burbtelėjo auklė ir pasukusi spyną praverė duris.

Iš savo vietos Adriana matė, kaip irzulį, koks pasirodo jai nesu-sitvarkius savo kambario, Mimi veide pakeitė baimė.

Viskas įvyko staiga. Mimi mėgino vėl užtrenkti duris, bet atėjusysis jas atstūmė, nubloškė auklę nuo durų. Vyras buvo stambus, kur kas didesnis už Mimi. Šiek tiek pražilusia barzdele, žilės, lyg sidabro gijų aukse, buvo ir plaukuose, bet veidas atrodė įraudęs, lyg vyras būtų ilgai bėgęs. Pamačiusi, kaip dičkis nustumia Mimi, Adriana sustingo vietoje.

— Kur ji, po galais?

— Jos čia nėra. Negali šitaip įsiveržti. Nešdinkis. Dink iš čia, Džonai, arba iškviėsiu policiją.

— Prakeikta melagė. — Jis sugriebė Mimi už peties ir smarkiai papurtė. — Kur ji? Galvoja, kad gali laidyti liežuvį ir griauti mano gyvenimą?

— Patrauk nuo manęs rankas. Tu girtas.

Kai Mimi mėgino išsivaduoti, vyras sklėle jai antausį. Garsas nuaidėjo Adrianos galvoje kaip šūvis, ir ji šoko į priekį.

— Nedrįsk jos mušti! Palik Mimi ramybėje!

— Adriana, lipk į viršų. Tuoju pat eik viršun!

Bet įsikarščiauvusi Adriana sugniaužė kumščius.

— Jis turi išeiti!

— Dėl šitos? — suurgė vyras Adrianai. — Dėl šitos ji griaua mano gyvenimą? Ji nė kiek į mane nepanaši. Pati prisidirbo ir bando man pripaišyti pavainikę. Velniop, tegu ji eina šikt!

— Adriana, į viršų! — suriko į ją pasisukusi Mimi, bet mergaitė pajuto, kad auklė ne įsiutusi, o išsigandusi. — *Tuoju pat!*

— Ta kekšė viršuje, taip? Melagė. Štai kas būna liežuvautojams. — Šį kartą vyras ne plojo delnu, o smogė kumščiu Mimi į

veidą, vieną, antrą kartą. Kai moteris nugriuvo, Adriana išsigando. Reikia ieškoti pagalbos, rasti, kas galėtų padėti.

Bet vyras sugavo ją ant laiptų, pastvėrė už garbanotų plaukų ir skaudžiai truktelėjo žemyn.

Adriana ėmė klykti mamos.

— Taip, pašauk mamytę. — Vyras trenkė jai į veidą, skausmas nutvilkė it ugnis. — Noriu su ja pasikalbėti.

Kai vilko Adrianą laiptais į viršų, iš miegamojo užsimetusi chalata šlapiais po dušo plaukais išlėkė Lina.

— Adriana Rico, kas...

Vos tik susidūrė su įsibrovėlio žvilgsniu, ji sustojo kaip įbesta.

— Paleisk ją, Džonai. Paleisk ir galėsime pasikalbėti.

— Tu jau pakankamai prisitauškėjai. Sugriovei man gyvenimą, kvaila prasčioke!

— Aš apie tave nieko tam žurnalistui nesakiau... niekam nepasakojau. Jis sužinojo ne iš manęs.

— Melagė!

Vyras vėl truktelėjo Adrianą už plaukų, vaikui iš skausmo atrodė, kad galva dega.

Lina žengė du atsargius žingsnius į priekį.

— Paleisk ją, viską išsiaiškinsime. Aš galiu visa tai sutvarkyti.

— Per vėlu, po galais. Šį rytą universitetas nušalino mane nuo pareigų, žmona pakraupusi. Mano vaikai verkia... Nė vienos akimirkos netikėjau, kad ši kaliūkštė mano. Grįžai čia, parvykai į *mano* miestą, kad viską sujauktum!

— Ne, Džonai. Atvykau darbo reikalais. Su žurnalistu nekalbėjau. Praėjo daugiau kaip septyneri metai, Džonai, kam man to reikia? Kam? Skaudini mano vaiką. Nustok skriausti mano dukrą.

— Jis mušė Mimi. — Adriana užuodė mamos dušo gelį ir šampūną — subtiliai saldų apelsinų žiedų aromata. O nuo nepažįstamojo trenkė prakaitu ir burbonu. — Trenkė jai į veidą, Mimi nugriuvo.

— Ką tu... — Lina atplėšė akis nuo jo ir persisvėrė per turėklus pažiūrėti žemyn. Pamatė Mimi kruvinu veidu, ropojančią už sofos. Ji vėl pasisuko į įsibrovėlį.

— Liaukis, Džonai, kol niekas nenukentėjo. Leisk man...

— Aš nukentėjau, supista kekše!

Jo balsas skambėjo audringai, veidas atrodė karštas ir raudonas kaip ugnis, deginanti Adrianai skalpą.

— Labai gaila dėl to, kas nutiko, bet...

— Mano šeima nukentėjo! Nori, kad nemalonumų patirtų dar kas nors? Pradėkime nuo tavo benkartės.

Vyras ją stipriai pastūmė, tarsi nusviedė. Šiurpią akimirką Adriana pakilo į orą ir krito ant viršutinio laipto kampo. Ugnis, deginusi galvą, apėmė riešą, dilbį, perėjo visą ranką. Po akimirkos mergaitė galva trenkėsi į laiptų pakopą ir Adriana tegalėjo žiūrėti, kaip abu — mama ir vyras — puola prie jos.

Džonas vožė mamai, ši spyrė ir trenkė atgal. Garsai buvo tokie siaubingi, tokie klaidūs, kad Adriana norėjo užsidengti ausis, bet neįstengė nė pakrutėti, tik tįsojo ant laiptų ir drebėjo. Net kai mama suriko jai, kad bėgtų, nesugebėjo paklusti.

Įsibrovėlis, sugniaužęs rankomis mamos kaklą, ėmė ją purtyti, mama smogė jam į veidą taip, kaip jis Mimi.

Visur pasipylė kraujas: ant mamos, vyro.

Jie laikėsi vienas į kitą įsikibę, lyg apsikabinę. Tada mama smarkiai užmynė jo pėdą ir sulenkusi kelį spyrė į tarpkojį. O kai įsibrovėlis loštelėjo atgal, pastūmė jį.

Džonas atsitrenkė į turėklus ir persivertė.

Adriana matė, kaip vyras krenta mosuodamas rankomis. Regėjo, kaip žnekteli ant stalelio, kurį mama puošdavo gėlėmis ir žvakėmis. Stebėjo, kaip iš jo galvos, ausų, nosies kliūsteli kraujas.

Ji viską matė...

Tada mama pakėlė dukrą, nukreipė jos galvą ir priglaudė veidą prie savo krūtinės.

— Nežiūrėk, Adriana. Viskas bus gerai.

— Skauda.

— Žinau, — Lina atsargiai čiupė dukros riešą. — Aš viską sutvarkysiu. Mimi, o, Mimi!

— Policija jau važiuoja. — Užtinusia, pusiau primerkta, juostančia akimi Mimi kabarojosi laiptais, viršuje atsisėdo ir abi apkabino. — Pagalba atvažiuoja.

Ir virš Adrianos galvos Mimi be garso ištarė du žodžius. *Jis negyvas.*

Adriana visada prisimins, kaip tada skaudėjo, kokios ramios ir mėlynos buvo paramediko, kuris gražino į vietą jos lūžusį riešą, akys. Vyras kalbėjo ramiai, paskui pašvietė prožektoriumi į mergaitės akis, paklausė, kiek iškeltų pirštų ji matanti.

Septynmetė prisiminė policininkus, vilkinčius tamsiai mėlynomis uniformomis. Jie pirmieji pasirodė nustojus kaukti sirenomis.

Tačiau viskas atrodė toli ir neryšku, netgi tuo metu, kai vyko.

Visi susirinko antrojo aukšto svetainėje, iš kurios langų vėrėsi vaizdas į galinį kiemelį su dekoratyvinių karpių tvenkinėliu. Uniformuoti žmonės daugiausia kalbėjo su mama, nes Mimi išvežė į ligoninę.

Lina pasakė jiems užpuoliko pavardę — Džonatanas Benetas. Jis dėsto Džordžtauno universitete anglų literatūrą, tiksliau, dėstė, kai ji su juo susipažino.

Mama papasakojo, kas nutiko, veikia, pradėjo kalbėti.

Vėliau pasirodė pareigūnų pora. Neapsakomai aukštas vyriškis ryšėjo rudą kaklaryšį, oda buvo dar tamsesnė, o dantys — akinamai balti. Moteris buvo strazdanota, trumpai kirptais raudonais plaukais.

Jie ištraukė ženklelius, kaip rodo televizijoje.

— Panele Rico, aš esu detektyvė Rili, o čia mano partneris, detektyvas Kenonas. — Moteris vėl prisisegė ženklelį prie diržo. — Žinau, kad sunku, bet turime jums ir dukrai užduoti kelis klausimus.

Tada ji nusišypsojo Adrianai.

— Tu Adriana, taip?

Kai mergaitė linktelėjo, Rili vėl pažvelgė į mamą.

— Ar sutinkate, kad mergaitė parodytų savo kambarį ir mes pasikalbėtume, kol jus apklaus detektyvas Kenonas?

— Ar taip bus greičiau? Mano draugė — dukros auklę — išvežė į ligoninę. Jai sulaužyta nosis, sutrenktos smegenys. Paramedikas sakė, kad Adrianai įskilęs kairės rankos riešo kaulas, krisdama ji susitrenkė galvą.

— Ir jūs neatrodote itin gerai, — pastebėjo Kenonas.

Lina truktelėjo pečiais ir lūpos iš skausmo persikreipė.

— Sumušti šonkauliai sugis, veidas taip pat. Jis stengėsi trenkti per veidą.

— Galime nugabenti jus į ligoninę ir pasikalbėti, kai būsite apžiūrėta.

— Aš mieliau važiuočiau, kai jūs... viską čia sutvarkysite.

— Suprantama. — Rili vėl pasisuko į mergaitę. — Adriana, ar neprieštarauji, kad pasikalbėtume tavo kambaryje?

— Manau, gerai. — Ji atsistojo, priglaudusi kairę ranką su įtvaru prie krūtinės. — Neleisiu jums išvežti mamytės į kalėjimą.

— Nekvailiok, Adriana.

Nepaisydama mamos mergaitė pasižiūrėjo detektyvei tiesiai į akis. Žalios, tik šviesesnės nei mamos.

— Aš neleisiu.

— Supratau. Tiesiog pasikalbėkime, gerai? Ar tavo kambarys viršuje?

— Trečios durys dešinėje, — pasakė Lina. — Eik, Adriana, eik su detektyve Rili. Vėliau važiuosime aplankyti Mimi. Viskas bus gerai.

Adriana ėjo pirma, o Rili vėl ėmė šypsotis, kai įžengė į kambarį, dekoruotą rožine ir salotine spalvomis. Ant lovos gulėjo didžiulis pliušinis šuo.

— Koks šaunus ir tvarkingas kambarys.

— Turėjau susitvarkyti šį rytą, jei norėjau eiti pasižiūrėti žydinčių vyšnių ir valgyti ledų su sirupu. — Supratusi, kad išsidavė, mergaitė susiraukė kaip mama. — Apie ledus niekam nesakykite. Mes turėtume vaišintis šaldytu jogurtu.

— Tai liks mudviejų paslaptis. Ar tavo mama griežtai seka, ką valgai?

— Kartais. Dažniausiai. — Akyse sužibo ašaros. — Ar Mimi mirs kaip tas vyras?

— Ji sužeista, bet ne mirtinai. Ir žinau, kad ja tinkamai pasirūpins. Gal prisėskime prie šito augintinio?

Rili atsisėdo ant lovos krašto ir paglostė šunį.

— Kuo jis vardu?

— Barklis. Haris padovanojo jį man per Kalėdas. Tikro šuns negalime laikyti, nes gyvename Niujorke ir daug keliaujame.

— Barklis atrodo puikus šuo. Ar gali papasakoti mums su Barkliu, kas nutiko?

Viskas išsiveržė tarytum sugriuvus užtvankai:

— Prie durų pasirodė vyras. Jis vis nenustojo skambinti, todėl nuėjau pasižiūrėti. Man neleidžia atidaryti durų vienai, todėl laukiau Mimi. Ji išėjo iš virtuvės ir atidarė. Paskui bandė skubiai užtrenkti, bet vyras smarkiai jas pastūmė, kartu su ja. Vos iš kojų neišvertė.

— Tu jį pažįsti?

— Ne, bet Mimi pažįsta, nes pavadino jį Džonu ir liepė nešdintis. Vyras buvo įsiutęs, rėkė ir šaukė negražius žodžius, bet negaliju kartoti.

— Viskas gerai, — Rili glostė Barklį lyg tikrą šunį. — Pagaunu.

— Jis norėjo mano mamos, bet Mimi pasakė, kad jos nėra, nors iš tikro buvo. Ji viršuje maudėsi duše. O jis vis rėkė ir trenkė jai per veidą. Ir paskui dar kumščiu. Negalima mušti kitų. Mušti ką nors yra blogai.

— Jis elgėsi blogai.

— Aš surikau, kad trauktųsi nuo Mimi, nes laikė ją už rankos ir daužė. Tada jis pasižiūrėjo į mane — prieš tai nematė, bet tada pakėlė galvą, ir aš išsigandau jo žvilgsnio. Bet jis mušė Mimi ir aš supykau. Mimi liepė bėgti į viršų, man liepė, bet jis ją skriaudė ir tada trenkė jai kumščiu.

Adriana parodė sveiką ranka, o skruostais ėmė risti ašaros.

— Pasipylė kraujas, ji nukrito, aš puoliau bėgti. Norėjau pasiekti mamytę, bet jis mane sugavo. Tempė ir vilko laiptais už plaukų, pešė labai skaudžiai, o aš šaukiausi mamos.

— Širdele, gal nori padaryti pertrauką? Vėliau papasakosi, kas liko.

— Ne. Ne. Išbėgo mama ir jį pamatė. Ji vis kalbino, kad mane paleistų, bet jis to nepadarė. Šaukė, kad ji sugadino jam gyvenimą, daug visokių negražių žodžių... šlykščių žodžių, o mama vis kartojo, kad ji nepasakojo, kad viską sutvarkys, prašė paleisti mane. Jis mane skriaudė ir vadino visokiaisiais vardais, o tada... mane sviedė.

— Sviedė tave?

— Ant laiptų. Numetė mane ant laiptų, skaudžiai trenkiausi, o riešas ėmė degti, susimušiau galvą, bet nuriedėjau netoli, gal kokius du laiptus. Mama suklykė, puolė jį ir ėmė kovoti. Jis trenkė jai į veidą, tada sugriebė rankomis šitaip...

Mergaitė pavaizdavo, kad smaigia.

— Aš neįstengiau pajudėti, kai jis vėl trenkė mamai į veidą, bet ji gynėsi, smarkiai tvojo atgal, spyrė, jie mušėsi, ir tada... jis persivertė per turėklus. Mama pastūmė jį, kad ištrūktų ir galėtų pasiekti mane. Jos veidas buvo kruvinas, ji pastūmė, o vyras persivertė per turėklus. Jis dėl visko kaltas.

— Gerai.

— Kai mama mane pakėlė, Mimi užropojo laiptais ir pasakė, kad pagalba važiuoja. Visos buvome kruvinos. Manęs dar niekas taip nemušė. Nekenčiu, kad turiu tokį tėvą.

— Kaip sužinojai, kas jis?

— Iš to, ką jis šaukė, kaip mane pravardžiavo. Aš ne kvaila. Jis dėsto koledže, kurį baigė mano mama, ji pasakojo man, kad su mano tėvu susipažino koledže. Taigi. — Adriana patraukė pečiais. — Taigi. Jis visas mušė, bjauriai dvokė, mėgino numesti mane nuo laiptų. Jis nukrito, nes buvo blogas.

Rili apkabino Adrianą per pečius ir pagalvojo: *Viskas teisingai.*

Mimi liko nakvoti ligoninėje. Lina ligoninės dovanų krautuvėlėje nupirko gėlių — nieko geriau nesugalvojo — nunešti draugei į palatą. Adrianai pirmą kartą gyvenime darė rentgeno nuotrauką ir pažadėjo pirmą gyvenime gipsą, kai tinimas nuslūgs.

Užuot mėginusi įvykdyti Mimi vakarienės planą, Lina užsakė picos.

Dievas mato, vaikas jos nusipelnė. O ji pati nusipelnė didelės, labai didelės vyno taurės.

Lina įsipylė vieną, o kol Adriana valgė, sulaužė seną taisyklę ir įsipylė antrą.

Laukia milijonai skambučių, bet palauks. Viskas palauks, po galais, kol ji jausis tvirčiau.

Jos valgė galiniame kiemelyje medžių šešėlyje, paslėptos tvoros. Tiksliau, Adriana valgė, o Lina knebinėjo gabalėlį gurkšnoda ma vyną. Galbūt šiek tiek per vėsu vakarieniauti lauke ir gerokai per vėlu dukrai prisikimšti picos, bet buvo žiauri diena.

Vylėsi, kad duktė užmigs pati, nes turėjo pripažinti sau, jog nelabai žino, kokie tie vakariniai dukros ritualai. Vaiko migdymu užsiimdavo Mimi. Galbūt pripils jai vonią su putomis... jei pažadės nesušlapinti laikino įtvaro. Pagalvojusi apie įtvarą ir kad galėjo baigtis kur kas blogiau, pajuto, kad vėl žvilgčioja į vyno taurę.

Bet atsispyrė. Lina buvo įpratusi prie savidisciplinos.

— Kaip jis tapo mano tėvu?

Lina pakėlė galvą, pasižiūrėjo į dukros žalias su aukso grūdeliais akis.

— Kadaisė buvau jauna ir kvaila. Atsiprašau. Tai yra, norėčiau sakyti, kad nebuvau, bet priešingu atveju tavęs nebūtų, ar ne? Negalima pakeisti to, kas buvo, tik kas yra dabar ir kas laukia.

— Ar jis buvo malonesnis, kai buvai jauna ir kvaila?

Lina nusijuokė, šonkaulius suspaudė iš skausmo. Kiek galima pasakoti septynerių metų mergaitei, svarstė ji.

— Maniau, kad yra.

— Ar jis mušė tave kada nors anksčiau?

— Kartą. Tik sykį, bet paskui daugiau jo nebemačiau. Jeigu vyras trenkia tau vieną kartą, ko gero, trenks ir vėl.

— Anksčiau pasakojai, kad mylėjai mano tėvą, bet jums nepavyko. Jis nenorėjo mūsų, todėl nereikia apie jį galvoti.

— Maniau, kad jį myliu, turiu pripažinti. Man tuo metu buvo vos dvidešimt, Adriana. Jis buvo vyresnis, gražus, žavingas ir protingas. Jaunas profesorius. Aš pamilau žmogų, kokį įsivaizdavau. Bet po paskutinio susitikimo jis iš tiesų man buvo niekas.

— Kodėl jis šiandien taip supyko?

— Nes kažkoks žurnalistas viską išsiaiškino ir parašė straipsnį. Nežinau kaip, nežinau, kas jam papasakojo. Aš nieko nesakiau.

— Nepasakojai, nes jis tau nerūpėjo?

— Būtent.

Kiek reikia pasakoti vaikui, vėl svarstė Lina. Tokiomis aplinkybėmis galbūt viską.

— Jis buvo vedęs, Adriana. Turėjo žmoną, du vaikus. Aš to nežinojau. Tiksliau, jis melavo man, sakė, kad skiriasi. Aš juo patikėjau.

Ar tikrai, klausė savęs dar kartą. Dabar sunku prisiminti.

— Gal tiesiog norėjau tuo tikėti. Netoli universiteto jis turėjo nedidelį butą, maniau, kad yra vienišas. Vėliau sužinojau, kad melavo ne man vienai. Kai išsiaiškinau tiesą, viską nutraukiau. Jis dėl to nesijaudino.

Ne visai tiesa, pagalvojo. Jis rėkė, grasino, stumdė.

— Tada sužinojau, kad laukiuosi. Tik kur kas vėliau pajutau, kad turiu apie tai jam pasakyti. Tada ir sudavė man, bet nebuvo girtas kaip šiandien.

Džonas gėrė, bet nebuvo apgirtęs, pagalvojo. Ne kaip šiandien.

— Pasakiau jam, kad nieko iš jo nereikalauju ir nenoriu, kad nesižeminsiu pasakodama kam nors, kad jis yra biologinis tėvas. Ir išėjau.

Lina neužsiminė apie Džono grasinimus, reikalavimą atsikratyti vaisiaus ir kitokią bjaurastį. Kokia prasmė pasakoti?

— Baigiau universitetą ir išvažiavau namo. Senelis ir močiutė man padėjo. Visa kita, kaip tapęs laukdamasi pradėjau vesti ir filmuoti treniruotes nėščiosioms, vėliau — mamoms su mažyliais, jau žinai.

— „Jogos kūdikis“.

— Taip.

— Vadinasi, jis visada buvo blogas. Ar tai reiškia, kad aš irgi tokia būsiu?

Dieve, kaip jai keista būti motina. Lina stengėsi sugalvoti, ką atsakytų jos mama.

— Ar tu jautiesi negera?

— Kartais supykstu.

— Nepasakok, — Lina nusišypsojo. — Blogi žmonės pasirenka, o tu jo nesirenki. Ir Džonatanas buvo teisus sakydamas, kad tu į jį visai nepanaši. Iš akies lupta Rico.

Lina pasilenkė per stalą, paėmė už sveikosios Adrianos rankos. Galbūt nederėjo kalbėti su vaiku kaip su suaugusiu, bet kitaip nemokėjo.

— Jis nepaveiks mūsų, Adriana, jeigu mes taip nuspręsimė. Neleisime, kad jis mums darytų įtaką.

— Ar tau teks keliauti į kalėjimą?

Lina pakėlė vyno taurę.

— Juk tu neleisi, atsimeni? — Bet pastebėjusi dukros išgąstį, spustelėjo jai ranką. — Aš juokauju, tik juokauju. Ne, Adriana. Policija supranta, kas nutiko. Juk papasakojai detektyvei tiesą, taip?

— Papasakojau, prisiekiu.

— Aš taip pat. Ir Mimi papasakojo. Todėl išmesk tai iš galvos. Reikalas tas, kad pasirodė straipsnis, o po šito įvykio pasirodys dar daugiau. Netrukus pasikalbėsiu su Hariu, jis padės man su viskuo susitvarkyti.

— Ar mes vis vien galėsime važiuoti pas senelį ir močiutę?

— Taip. Kai tik Mimi pasveiks, kai tau uždės gipsą, kai sutvarkysiu kelis reikalus, mes važiuosime pas senelius.

— Ar greitai?

— Kai tik galėsime. Po kelių dienų.

— Tada greitai. Ten viskas bus geriau.

Dar negreitai viskas bus geriau, pagalvojo Lina, baigdama gerti vyną.

— Žinoma.